

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ,
subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];

ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ [Societat i
Barcelona]; ÓSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Josep Maria Ballarín

Capellà i escriptor

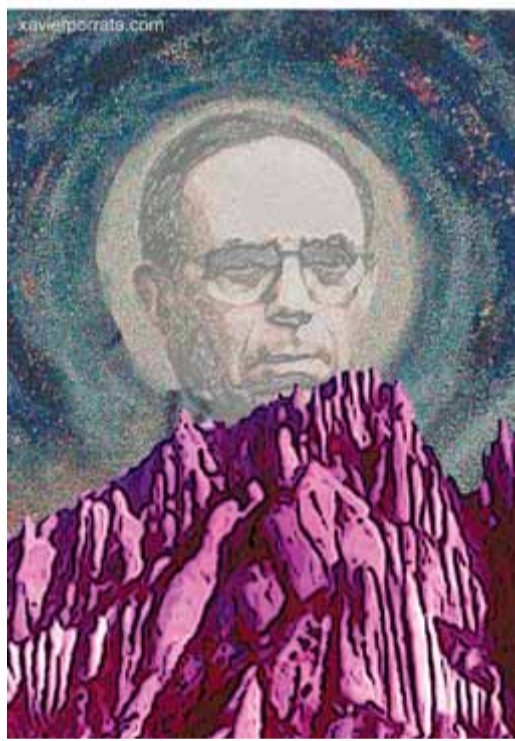
El ram de Dom Cassià

Encara que la picor de la nostra cultureta no s'ho pugui permetre perquè això del cristianisme és una falòrnia de quatre bisbes ferosos i una ràdio, per demostrar que aquest país de cal Met de Ribes és una nació n'hi hauria prou de dir que a cada topant de la seva història ha tingut un monestir que l'ha significada. Talment els alemanys tenen Fulda i els anglesos Canterbury, nosaltres, a les glorioses primeries del Pelut, tenim el Canigó, fem esclat a Ripoll i després a Poblet. Monestir imperial dels Àustries espanyols i ensulsiat pels francesos, Montserrat esdevingué això que és ara amb el fogal de la Renaixença cantat per mossèn Cinto.

HO HEM VISCUT. MENTRE algun bisbe d'ací vingut de fora deia que aquell era el *dedo de Dios*, mentre als bisbes se'ls arronsava el melic, l'abat de Montserrat no es desdeia del seu deure. Encara avui, més que cardenals, arquebisbes, bisbes i prelats domèstics, l'abat de la santa muntanya és la persona senyera de la nostra Església. Ara hi arribo. S'ha mort el qui fou abat Cassià. Per a mi és molt més, se m'ha mort un dels més bells amics que Déu m'ha donat de gràcia. No sé si us passa, a mi sí, els morts et miren. Ara el tinc ací al davant, els ulls pacífics, la boca entre santa i múrria, com escau a un monjo, el to de veu pausat, tot ell quiet, fins quan feia una riulla sense escarafalls i bonhomiosa. Tocava l'orgue com cap d'altre. Era músic de raça, els dits li lliscaven fent voleiadissa sobre el teclat, mentre els peus gairebé ballaven. Hom toca l'orgue amb tot el cos, ell el tocava a cos i ànima.

HI SENTIES EL MONJO NOMÉS de tenir-lo a la vora. No sé pas com dir-ho, però provant d'afinar-ho el monjo de debò és pastat de psalms silenciosos, fet d'una quietud que només ve de la pregària sense mots. L'amic Cassià fins quan jo el feia riure mai no perdia aquell silenci a ulls clucs que se li feia *adagio* del qual vivia i hi ha mort. Endemés, en Cassià tenia un altre do, contrapuntant els silencis. Era un do que li sortia justament de tenir Déu a la vora, però que, de tota manera, fes què hagués fet, no hauria perdut mai. Tenia sentit de l'humor. Cosa

“Hi senties el monjo només de tenir-lo a la vora. No sé pas com dir-ho, però provant d'afinar-ho el monjo de debò és pastat de psalms silenciosos, fet d'una quietud que només ve de la pregària sense mots”

XAVIER PORRATA

no gaire corrent entre gent de missa alta que passa llisquent per aquell exsultet que cantarem la vetlla pasqual. Cal molt de bon humor per cantar que el pecat original fou una feliç culpa. Ens va merèixer Déu fet Home. Sense engarristar-nos. Dom Cassià al monestir no hi era cap llumenera, en aquell món de més d'un savi i potser algun que se'n creu. No feia remors. Amb l'abat Escarré a l'exili, l'abat Brasó va fer-lo prior, que no és cosa minsina, és qui mana més després del qui mana més. Mestre Cassià no va perdre els silencis, ni va sortir de fogó, ni va deixar de riure a la quieta. I ves que me'l vaig trobar a Queralt. Va dir-me que feien abat general l'abat Brasó. Ens miràrem mentre jo li deia: Cassianet ja t'han pescat.

FET ABAT, EL CASSIÀ VA FER d'abat, la feina de debò que li tocava. No en puc parlar gaire perquè en sé masses però ben cert que en aquella resclosa que és un monestir, l'abat Cassià hi fou un signe de pau. I més que no dic. Però era Abat de Montserrat per a la gent de casa i àdhuc per als qui no cargolaven misses va ser fidel la seva condició de figura cabdal de l'Església catalana. Al seu estil. Ho fou sense fer soroll amb la bonhomia evangèlica del monjo que es guaita el temps des de l'eternitat. Catalunya li cantava a dintre, li era viva sense distincions de parers, les portes del monestir eren obertes a tothom. Amb bàcul i paperina per barret fou el de sempre. Fer d'abat no és bresca de mel, mai no el vaig veure agre. Fins que va dimitir. I, al meu parer, fou quan va ser més ell. Quiet, acollidor, callat, a riulla de pau.

MALALTEJAVA, ERA EL DE SEMPRE. Ara s'ha mort, s'ha mort i no m'ha deixat cap buit. Cert que l'enyoraré, ha estat per a mi un amic únic, però el veuré a l'eternitat brandant el ram del dia de Rams, tornat un infant. No. Ara me n'adono, aquell monjo ha mort infant, i ho serà per a tota l'eternitat. Cassià, amic, des d'avui els àngels canten una mica millor, tu els ho ensenyes. Però no ens deixis, que per ací baix l'església no canti tan esgargamellada. Quant a mi, amic, prepara'm un forat ací dalt per on pugui entrar a la glòria com un contrabandista.

EN DIRECTE

Herència feliç

David Bueno

Professor i investigador de genètica de la UB

Al genoma hi ha escrit els fonaments de com pensem i actuem a través de les xarxes neurals.

Un estudi publicat la setmana passada a *Psychological Science* demostra que la propensió a ser feliços ve controlada per gens que actuen directament sobre els cinc dominis psicològics de la personalitat: els sentiments negatius, que disminueixen la felicitat, i l'extraversió, la consciència, l'obertura mental i la capacitat d'arribar a acords, que la incrementen. Òbviament les circumstàncies personals també hi contribueixen, en una complexa amalgama genètica, ambiental i cultural. La idea és que, ateses unes mateixes circumstàncies, hi ha persones els gens de les quals fan que se sentin feliços, per terribles que siguin les circumstàncies, i altres no. Una de les conseqüències de la felicitat és l'optimisme, una disposició anímica que la psicologia defineix com "la voluntat viure i procrear", la qual té també una base genètica que ha estat afavorida per la selecció natural com a mecanisme d'estímul a la procreació. Als autors d'aquest article científic, però, se'ls han avançat, encara que hagi estat de manera intuïtiva: només cal pensar en la idea del conseller Saura de mesurar la felicitat dels catalans, que fa temps que cueja, o veure el gran resultat electoral de Carme Chacón i la seva Catalunya optimista, amb procreació inclosa. Sens dubte, ha influït en les complexes relacions genètico-ambientals que conflueixen al cervell per fer-nos creure que som, o podem ser, feliços, encara que sigui per conformisme cultural o per evitar un mal major que ens faci minvar l'aparent felicitat ambiental.

Retrat de pecador amb senyora

Ramon Solsona

Escriptor

Al governador de Nova York el van enxampar com a client d'una xarxa de prostitució de luxe. De tant en tant ja passen aquestes coses, però resulta que el senyor Eliot Spitzer havia estat

un fiscal general inflexible amb la corrupció econòmica, política i moral. Com que als EUA tot es cou a la televisió, Spitzer va convocar els mitjans per fer de pecador pene-dit: ho sento, m'he equivocat, perdonin, espero recuperar la confiança de la meua família, etc. Tot això amb una posada en escena de cortines fosques, un faristol amb un escut oficial, una bandera dels Estats Units i, és clar, no hi podia

faltar la seva dona. Sempre hi ha la muller palplantada al costat del pecador. Al cap d'un parell de dies, Spitzer va dimitir i es va repetir la mateixa posada en escena. Amb la dona inclosa, és clar, però amb la cara més desencaixada. Mesos enrere, Suzanne Craig es va posar ulleres de sol per fer el paperot, quan l'ara exsenador Larry Craig va ser acusat de sol·licitar relacions

homosexuals als lavabos d'un aeroport. Ell va plegar i ho va desmentir tot en la clàssica compareixença en què la dona s'empassa els mocs i calla. La figura de la muller muda transmet aquest missatge institucional: mentre els homes feu el pendó, nosaltres, les dones, amb el nostre sacrifici silenciosos i la nostra fidelitat a prova de bomba, som el pilar de la família i, doncs, de la societat. Les properes eleccions

presidencials les ha de guanyar Hillary Clinton. I al cap d'un temps ha de convocar una roda de premsa, afirmar que el sexe oral no es pot considerar relació sexual i ha de negar haver tingut un afer amb un becari (un astronauta, un missioner o un repartidor de pizzes, tant li fa). El més important serà que a la compareixença pública no hi falti Bill Clinton, dret i callat en segon terme.